

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Maribel Dominguez

Sagsøgte: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique og Préfet de la région Centre

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Cour de cassation — fortolkning af artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9) — årligt betalt ferie for arbejdstagere — spørgsmålet, om der opstår ret til årlig ferie uafhængig af arten af arbejdstagerens fravær og af dettes varighed — national lovgivning, hvorefter retten til årlig ferie er betinget af, at arbejdstageren har haft en faktisk arbejdstid på mindst ti dage i den årlige referenceperiode — spørgsmålet, om den nationale ret har pligt til at tilsidesætte nationale bestemmelser, der er i strid med EU-retten

Konklusion

- 1) Artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning eller praksis, hvorefter retten til årlig betalt ferie er betinget af, at arbejdstageren har haft en faktisk beskæftigelsesperiode på mindst ti dage eller en måned i referenceperioden.
- 2) Det påhviler den forelæggende ret — idet den tager den nationale ret i dens helhed i betragtning, navnlig artikel L. 223-4 i code du travail, og anvender fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne ret — for at sikre den fulde virkning af artikel 7 i direktiv 2003/88 og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det, der tilsigtes med dette, at undersøge, om den kan nå frem til en fortolkning af denne ret, som gør det muligt at side- stille en arbejdstagers fravær på grund af en ulykke under transport mellem hjem og arbejde med et af de tilfælde, der er opregnet i nævnte artikel i code du travail.

Såfremt en sådan fortolkning ikke er mulig, påhviler det den nationale ret at undersøge, om den direkte virkning af artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88 kan påberåbes over for de sagsøgte i hovedsagen, henset til disses retlige karakter.

Såfremt den nationale ret ikke når frem til det resultat, der er fastsat i artikel 7 i direktiv 2003/8, vil den part, der har lidt skade som følge af den nationale lovgivnings uoverensstemmelse med EU-retten, ikke desto mindre kunne påberåbe sig dommen af 19. november 1991, Francovich m.fl. (forenede sager C-6/90 og C-9/90), med henblik på i givet fald at opnå erstatning for den lidt skade.

- 3) Artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse, hvori det — alt efter grunden til den sygemeldte arbejdstagers fravær — fastsættes, at varigheden af årlig betalt ferie er længere end eller svarer til den minimumsperiode på fire uger, som er fastsat ved dette direktiv.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 17. januar 2012 — A. Salemink mod Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene)

(Sag C-347/10) ⁽¹⁾

(Vandrende arbejdstageres sociale sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — arbejdstager beskæftiget på en gasboreplatform beliggende på den nederlandske del af kontinentalsoklen — obligatorisk forsikring — afslag på udbetaling af en ydelse ved uarbejdsdygtighed)

(2012/C 73/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A. Salemink

Sagsøgt: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Rechtbank Amsterdam — fortolkning af artikel 45 TEUF og 355 TEUF, artikel 52 TEU samt afsnit I og II i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366) — ikke anvendelse af den obligatoriske nationale sygesikring på personer, der arbejder på en boreplatform på den nederlandske kontinentalsokkel for en arbejdsgiver, der er etableret i Nederlandene, når disse personer har bopæl i en anden medlemsstat

Konklusion

Artikel 13, stk. 2, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådet forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, og artikel 39 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en arbejdstager, som arbejder på et fast anlæg, der er beliggende på en medlemsstats del af kontinentalsoklen, ikke er omfattet af en obligatorisk forsikring i denne medlemsstat i henhold til den nationale lovbestemte arbejdstagerforsikring alene med den begrundelse, at vedkommende ikke har bopæl i denne medlemsstat, men i en anden medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 234 af 28.8.2010.

⁽¹⁾ EUT C 246 af 11.9.2010.